

1 Za řevu lvů

2 Noc bez hvězd a bez měsíčního světla, nabobtnala mračny. Zem byla prohnuta pod tíží
3 tvrdé tmy, jejíž tlak vytvářel krajinu znovu, po svém, do jiné podoby a do jiných tvarů, než
4 jaké měla za dne. Tma rozhodila jiné cesty, cesty bludné a končící se mimo svět, rozryla
5 nové prolákliny v údolích, z nichž učinila propasti, nadouvala nové pahorky, výšiny bez
6 křížů a poutnických znamení, zkolmila a prodloužila srázy, navršila stěny skal, které však
7 bylo možno rozhrnout, odsunovat, procházet jimi a nikdy nenalézt cestu zpět, vše byla
8 noc, tma a prostor bez hranic, kterým na zpěněných koních letěli tři jezdci. Neslyšně
9 pronikali tmou, podobni přízrakům, a dusot koňských kopyt byl zdušen vlhkou půdou.
10 Toliko první z nich znal bezpečně cestu, ale i ten nyní zaváhal, vztyčil se v třmenech, avšak
11 neviděl nic než noc.

12 Tma byla stále hustší. Bylo možno se jí dotýkat, vzít jí do prstů jako bláto, pomazat si jí
13 ruce a tvář, a chvílemi opět její stěna se proměnila v tekoucí černý vodopád, zaplavila tři
14 jezdce, polykali ji, pili ji, dusila, koně zvolnili cval a nedbali na ostré pobídky a palčivé
15 úderu ostruh, vztyčovali se na zadní kopyta, pohazovali rozčileně šíjemi a zvedali hlavy,
16 jako by chtěli lépe dýchat. Muži se zastavili.

17 Snad cítili před sebou močál a bahniska smrti. Zalykali se touto tmou. Ale první z nich
18 nedbal a stále pobízel dál.

19 A náhle pod úderem vichřice mračna se roztrhla, objevily se hvězdy a měsíc. Muži
20 strnuli, jako by je byl někdo rázem obnažil. Měsíční světlo neprostupovalo nejprve
21 okrajem mračen a nedrobilo tmu pozvolnými nárazy, ale podobno svítícímu bílému meči,
22 rozťalo černou klenbu nebes a sletělo na zem. Všechna krajina byla zalita jeho světlem a
23 nabyla dřívější podoby. Tváře mužů byly nahé. Světlo z nich strhlo masku tmy. Byly to
24 nyní tváře živých lidí. Zinkově bílý měsíc se sunul zvolna dál po nebi a běloba jeho světla
25 polévala jejich skupinu s pozadím lesů a kopců. První jezdec, který byl vždy v čele, se
26 radostně zasmál a netrpělivě ukázal před sebe.

27 „Ave, Maria!“ s hlubokou úlevou pravil vysoký muž s prsteny na žluté úzké ruce a
28 pokřížoval se. „Již jsem se domníval, že jsme v pekle!“

29 Tu mladík, jedoucí v čele, se jizlivě a břitce rozesmál, neboť ten, kdo promluvil slova o
30 pekle, byl arcibiskup, a oni jeli naplnění požehnáním Jeho Svatosti. Nebylo na něm, aby
31 ujišťoval kněze, že pod štítem modliteb Svatého otce není třeba mluvit o cestě do pekel.
32 Smál se jizlivě, že muž ozdobený prsteny a vysoko napřímený na bělouši pozdravil světlo
33 slovy o pekle, a smál se radostně, že v stříbrném měsíčním světle viděl již kampanilu
34 Florencie, stojící v noci nad městem jako jeho strážný, jako věrný, bdělý kopiník. Byl z
35 Florencie, toužil po Florencii.

36 Jeho krev, umdlená cestou, se znovu rozvlnila. Vdechoval spící město, a vdechoval s ním
37 i jaro, florentské jaro, tisíckrát krásnější než všechna jara římská, florentské jaro, v němž
38 jest vždy hudba, vždy cosi vonícího a kovového, vždy nádhera a krev, až z toho vznikne
39 florentská růže, z hudby, kovu, krásy, krve a vůně, uzavírající se soumrakem a mlčelivá,
40 zachvívající se pod modravým snem večera.

41 Třetí muž nepromluvil. Nepozdravil měsíční světlo ani se nesmál. Je svalnatý, tuhý, tvář
42 plná jizev. Dlouhý bílý vous se ostře odráží od černého okruží pancíře. Jeho drsné žilnaté
43 ruce papežského kondotiéra pevně svírají uzdu a meč. Dívá se lhostejně na stříbřité město
44 před sebou. Města jsou buď k vypálení, nebo k triumfu. Jméno Florencie zní trojnásobnou
45 ozvěnou v srdcích těchto mužů a pokaždé jinak. Ale když mladík, toužící po Florencii,
46 znovu pobízí k rychlé jízdě, starý muž v pancíři se ozve.

47
48